

Sygn. akt V P-Pm-upr 25/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marzena Hop

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Stankiewicz

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016r. w Słupsku

sprawy z powództwa **Miejskiego Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

przeciwko: **S. N.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego S. N. na rzecz powoda Miejskiego Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 74 zł (siedemdziesiąt cztery zł) z ustawowymi odsetkami od dnia 25.07.2015r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego S. N. na rzecz powoda Miejskiego Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 107 zł (sto siedem zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V P 25/16

UZASADNIENIE

Powód Miejski Zakład (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. reprezentowany przez pełnomocnika – radcę prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego S. N. na rzecz powoda kwoty 74,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 25.07.2015r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, iż prowadzi działalność polegającą na świadczeniu publicznych usług przewozowych autobusowej komunikacji zbiorowej, przy czym pozwany jest pracownikiem Miejskiego Zakładu (...) z siedzibą w S., zatrudnionym na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy na podstawie umowy o pracę.

Powód argumentując prezentowane stanowisko podał, iż prowadzi przewóz na podstawie umowy powierzenia nr (...) o świadczenie publicznych usług przewozowych w zakresie lokalnego transportu zbiorowego z dnia 29 sierpnia 2014 roku, zawartej m.in. z Zarządem Infrastruktury Miejskiej w S.. Podał, że zgodnie z treścią ww. umowy, za nieotwarcie na przystanku wszystkich dostępnych drzwi, którymi zamierzają wyjść lub wejść pasażerowie przewoźnik jest zobowiązany do uiszczenia kary umownej w wysokości 40% ceny najtańszego normalnego biletu miesięcznego według obowiązującej taryfy. Wskazywał również, że ww. umowa stanowi, iż za udokumentowany brak kultury obsługi pasażerów przez personel lub aroganckie zachowanie się wobec osób kontrolujących przewoźnik jest zobowiązany do uiszczenia kary umownej w wysokości 60% ceny najtańszego normalnego biletu miesięcznego według obowiązującej taryfy.

Miejski Zakład (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. podniósł, iż w dniu 22 maja 2015 roku podczas wykonywania pracy przez pozwanego, polegającej na przewozie osób autobusem linii nr (...), kierowca autobusu nie otworzył przednich drzwi na przystanku plac (...) w S. w kierunku ulicy (...) w S., które to zdarzenie stało się przedmiotem skargi pasażera z dnia 22 maja 2015 roku, skierowanej do Zarządu Infrastruktury Miejskiej w S..

Spółka podała przy tym, że kierowca nie otworzył drzwi pomimo, iż drzwi te stanowią takie samo wejście i wyjście, jak wszystkie pozostałe w autobusie i są prawidłowo oznaczone.

Wskazała również, iż nieotwarcie na przystanku wszystkich dostępnych drzwi oraz udokumentowany brak kultury obsługi przez personel przewoźnika zostały ujawnione przez kontrolera ZIM i odnotowane w zbiorczym raporcie kontroli jakości świadczenia usług. Podała, że w związku z ww. naruszeniami umowy nałożono na powoda karę umowną w łącznej wysokości 74,00 zł, na którą składa się kwota 29,60 zł oraz 44,40 zł. Podniosła również, że w dniu 10.07.2015 roku wystawiła notę księgową obciążeniową nr (...) w wysokości 74,00 zł zobowiązując pozwanego do zapłaty w terminie do dnia 24.07.2015 roku, przy czym w dniu 27.08.2015 roku oraz 23.09.2015 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty zaległości w łącznej kwocie 74,00 zł z tytułu wystawionej noty księgowej z dnia 10.07.2015 roku, jednakże pozwany nie uregulował należności.

Zdaniem powodowej Spółki po stronie pracodawcy doszło do powstania szkody wskutek nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, rozumianej jako uszczerbek w mieniu, za którą ponosi odpowiedzialność pracownik.

W dniu 29.12.2015r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 29).

Pozwany S. N. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. Pozwany nie kwestionował, że sytuacja z zamkniętymi przednimi drzwiami autobusu miała miejsce, jednakże nastąpiło to z uwagi na niesprawność autobusu kierowanego przez powoda polegającą na braku sprawnego zamykania drzwi autobusu. Podał nadto, że wykazał się wymaganą kulturą wobec uczestniczącego w zdarzeniu pasażera, w szczególności gdy pasażer ten pomimo niesprawności przednich drzwi, nie miał zamiaru podejść do innych, najbliższych drzwi środkowych autobusu. Wskazał, że pasażer uporczywie i mocno stukał napierając swym ciałem na szybę przednich drzwi. Uzasadniał, że mając na uwadze dbałość o mienie powoda, prowadząc autobus zapytał dużo młodszego pasażera o przyczynę silnego tłuczenia w szybę.

S. N. argumentował również, że wynikające z administracyjnej działalności uznaniowe kary pieniężne nie mogą być przenoszone na pozwanego, który nie odpowiada za stan i sprawność taboru powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Miejski Zakład (...) Sp. z o.o. w S. prowadzi działalność polegającą na świadczeniu usług przewozowych w autobusowej komunikacji zbiorowej.

Bezsporne.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 01 maja 1987 roku S. N. został zatrudniony w Miejskim Zakładzie (...) Sp. z o.o. w S. (dawniej: Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w S.) na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy trolejbusu, a następnie kierowcy autobusu.

Dowód: bezsporne oraz umowa o pracę z dnia 01.05.1987 roku – k. 5, zaświadczenie- k.6 akt sprawy.

Do obowiązków S. N. należy m.in. terminowe sumienne i staranne wykonywanie powierzonych prac, przestrzeganie dyscypliny pracy oraz stosowanie się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy. W szczególności do obowiązków kierowcy należy kulturalna i bezpieczna obsługa pasażerów.

Bezsporne, a nadto dowód: zakres obowiązków i uprawnień – karta funkcyjna S. N. z dnia 20.08.2008 roku – k. 14-15 akt sprawy.

W dniu 29.08.2014r. m.in. pomiędzy Zarządem Infrastruktury Miejskiej w S. a Miejskim Zakładem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. (Operatorem) została zawarta umowa powierzenia nr (...) o świadczenie publicznych usług przewozowych w zakresie lokalnego transportu zbiorowego.

Z treści § 17 ust.1 pkt 10 ww. umowy wynika, że za nieotwarcie na przystanku wszystkich dostępnych drzwi, którymi zamierzają wyjść lub wejść pasażerowie - Operator jest zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości 40% ceny najtańszego normalnego biletu miesięcznego według obowiązującej taryfy.

Cena takiego biletu wynosi 74 zł.

Bezsporne oraz uwierzytelniona kserokopia umowy powierzenia nr (...) z dnia 29.08.2014 roku – k. 7 akt sprawy; cennik biletów – k. 13 akt sprawy.

W dniu 22 maja 2015 roku o godz. 6:46, S. N. podczas wykonywania pracy polegającej na przewozie osób autobusem linii nr (...), na przystanku Plac (...) (w kierunku ulicy (...)) spostrzegłszy pasażera zamierzającego wejść do autobusu przednimi drzwiami, nie otworzył mu ich. W pewnym momencie zamknął również pozostałe drzwi pojazdu. Po krótkiej chwili zatrzymał pojazd, otworzył ponownie drzwi środkowe, którymi pasażer ten (P. G.) wszedł do autobusu.

P. G. po wejściu do autobusu udał się do kierowcy z zapytaniem czy przednich drzwi się nie otwiera, na co S. N. hardym głosem odpowiedział „Co, szybę chcesz wybić?”.

P. G. zamierzał wysiąść z autobusu na przystanku ul. (...), toteż udał się do przednich drzwi, blisko których siedział. Po zatrzymaniu pojazdu na tym przystanku S. N. otworzył wszystkie drzwi autobusu, za wyjątkiem przednich. Kiedy ww. pasażer zapytał go, czy otworzy te drzwi, kierowca odmówił.

Po zanotowaniu numeru służbowego kierowcy, P. G. wyszedł z autobusu środkowymi drzwiami.

Dowód: wydruk wiadomości mailowej z dnia 22.05.2015 roku – k. 16 akt sprawy; dowód z zapisu na płycie DVD nagrania z monitoringu - 41; k. 56 od 6:46:20-6:47:00 oraz 6:54:20- 6:54:40.

W autobusie którym kierował S. N. - do jesieni 2015r. istniała usterka polegająca na tym, że przednie drzwi nie zawsze reagowały na przycisk otwierania i zamykania. Problem dotyczył całej serii autobusów i występował na porannych kursach w okresie jesieni i zimy. Po powrocie z kursu drzwi działały poprawnie i mechanik nie stwierdzał usterki. Kierowcy w przypadku pojawienia się tego typu nieprawidłowości musieli wyjść z kabiny, uruchomić awaryjne otwieranie drzwi i wrócić za kierownicę. W przypadku opóźnienia kursu z tego powodu pracodawca nie wyciągał w stosunku do nich konsekwencji służbowych. Kary stosowane są za szybszy przejazd w stosunku do rozkładu jazdy.

Dowód: zeznania świadków: A. K. (1) k.54-55, S. K. – k.55v-56 - złożone na rozprawie dnia 12.05.2016r.

W dniu 22 maja 2015 roku, w godzinach od 6 do 7 rano, było słonecznie i nie było zimno.

W trakcie kursu wykonywanego przez kierowcę S. N. nie wystąpiły przeszkody w otwieraniu lub zamykaniu przednich drzwi autobusu.

Wcześniej, o godzinie 6:26 inny pasażer wsiadł do autobusu przez przednie drzwi, które kierowca bez przeszkód otworzył i zamknął. W przedziale czasowym 6:32:30 do 6:35:30 kierowca otworzył przednie drzwi przez które wyszedł z autobusu, a po przerwie wsiadł, nacisnął przycisk i drzwi się zamknęły.

Dowód: dowód z zapisu na płycie DVD nagrania z monitoringu - 41; k. 56 – 6:26, 6:32:30-6:35:30.

Ww. zdarzenie z autobusu zostało ujawnione przez kontrolera ZIM na podstawie skargi pasażera oraz odnotowane w zbiorczym raporcie kontroli jakości świadczenia usługi.

W związku z naruszeniem umowy na (...) Sp. z o.o. w S. nałożono karę umowną w kwocie 29,60 zł (nieotwarcie na przystanku wszystkich dostępnych drzwi) oraz w kwocie 44,40 zł (udokumentowany brak kultury obsługi przez personel przewoźnika), która została uiszczona.

Bezsporne, a nadto dowód: zbiorczy raport kontroli jakości świadczenia usługi z dnia 25.05.2015 roku – k. 17 akt sprawy.

Podczas przeprowadzonej w dniu 27.05.2015 roku rozmowy z pracownikiem S. N., Kierownik Wydziału P. zwrócił uwagę kierowcy na jego niewłaściwe i niekulturalne zachowanie podczas ww. zdarzenia.

Dowód: notatka służbowa z dnia 27.05.2015 roku – k. 18 akt sprawy.

W związku z powyższym Spółka wystawiła notę księgową obciążeniową nr (...) z dnia 10.07.2015 w wysokości 74,00 zł, zobowiązując pracownika do zapłaty tej kwoty w terminie do dnia 24.07.2015r.

Bezsporne, a nadto dowód: nota księgową obciążeniową nr (...) – k. 19 akt sprawy.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. wezwała S. N. do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 74,00 zł z tytułu wystawionej noty księgowej obciążeniowej. S. N. podjął korespondencję zawierającą wezwanie do zapłaty w dniu 09.09.2015 roku.

Bezsporne, a nadto dowód: wezwanie do zapłaty – k. 21; zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 21v.

Pismem z dnia 23.09.2015 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. skierowała do S. N. przedsądowe wezwanie do zapłaty ww. kwoty. S. N. podjął korespondencję zawierającą to wezwanie do zapłaty w dniu 01.10.2015 roku.

Pracownik nie uiszczył tej należności.

Bezsporne, a nadto dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 22 akt sprawy; zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 22v.

Średnie miesięczne wynagrodzenie brutto z 3 ostatnich miesięcy uzyskane przez S. N. wynosi 3.938,50 zł.

Dowód: zaświadczenie z dnia 15.12.2015 roku – k. 6 akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie sporem objęte zostały okoliczności, przyczyny dla których S. N. w dniu 22 maja 2015 roku nie otworzył drzwi kierowanego wówczas autobusu linii nr (...) oraz prezentował wobec pasażera niekulturalne, nietaktowne zachowania. Zważyć należy, iż S. N. nie negował faktu zaniechania otwarcia tychże drzwi autobusu. Wskazywał jednak, że przyczyną takiego postępowania były kłopoty techniczne autobusu o numerze bocznym: 3040, związane z drzwiami przednimi polegające na występujących nieregularnie awariach podczas ich zamykania. Wskazywał, że miały one miejsce w szczególności rano, przy niskich temperaturach.

Co istotne, pozwany nie kwestionował faktu niestosownego zachowania się względem pasażera w osobie P. G.. Przeprószył za nie zarówno pisemnie - w treści notatki służbowej, jak również ustnie – podczas rozprawy w dniu 12.05.2016 roku (k. 53v.).

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że kwestia odpowiedzialności materialnej pracowników została wyczerpująco unormowana w przepisach kodeksu pracy, z których to regulacji wynika, iż pracownik ponosi materialną odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną pracodawcy na zasadzie winy. Kodeks pracy w tym zakresie przewiduje dwa rodzaje odpowiedzialności pracowników za szkodę: odpowiedzialność powszechną obejmującą wszystkich

pracowników oraz odpowiedzialność kwalifikowaną która powstaje wtedy, gdy pracownikowi powierzono mienie pracodawcy do wyliczenia się lub zwrotu.

Odpowiedzialność powszechna powstaje automatycznie z chwilą nawiązania stosunku pracy, jej konsekwencją jest obowiązek ciążyący na pracowniku do wykonywania pracy sumiennie i starannie (art. 100 § 1 kp). Odpowiedzialność materialna powstaje wówczas, gdy pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę.

Zgodnie z art. 100 § 2 kp jednymi z podstawowych obowiązków pracownika jest przestrzeganie regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku oraz obowiązek dbałości o dobro zakładu pracy. Obowiązki te wyrażają się w zobowiązaniu pracownika do powstrzymywania się od działań, które mogłyby pracodawcy wyrządzić szkodę, ale także podejmowanie, bez polecenia przełożonych, takich działań, które służą ochronie mienia pracodawcy. Ponosi on odpowiedzialność materialną wówczas, gdy powstała ona wskutek zawinionego niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych. Oznacza to, że pracownik, który dołożył należytej staranności do wykonania swoich obowiązków, a mimo to naraził pracodawcę na szkodę, nie będzie za tę szkodę ponosił odpowiedzialności, gdyż szkody powstałe wskutek tego rodzaju zachowania mieszczą się w granicach ryzyka gospodarczego, czy osobowego pracodawcy.

Przesłanki odpowiedzialności materialnej pracownika ustawodawca wymienił w art. 114 i 115 kp i są nimi: 1) powstanie szkody w mieniu pracodawcy; 2) niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków pracowniczych; 3) wina pracownika; 4) normalny (adekwatny) związek przyczynowy między działaniem pracownika a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem obowiązków pracowniczych, a nadto bezprawność działania lub zaniechania pracownika, rozumiana jako naruszenie obiektywnych reguł staranności wymaganej przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych. Pracownik w takiej sytuacji ponosi odpowiedzialność za szkodę w granicach rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikała szkoda.

Odnosnie wymienionej przesłanki odpowiedzialności pracowniczej - winy - kodeks pracy nie zawiera takiego pojęcia. Dlatego też do odpowiedzialności materialnej pracowników stosuje się ogólnie przyjęte pojęcie winy, zgodnie z którym wina umyślna istnieje wówczas, gdy pracownik chce wyrządzić szkodę i działa celowo, albo wtedy, gdy zachowując się bezprawnie, przewiduje możliwość wyrządzenia szkody i godzi się na to z całą świadomością. Wina umyślna jest zatem zawsze konsekwencją świadomego działania pracownika. Co się zaś tyczy winy nieumyślnej to polega ona na zaniechaniu określonej, wymaganej staranności o mienie pracodawcy. Obiektywny element winy nieumyślnej stanowi niezachowanie reguł ostrożności wymaganej w danych okolicznościach. Reguły ostrożności stanowią obiektywny wzorzec wyznaczający zakres wymagań stawianych każdej osobie, znajdującej się w sytuacji, w jakiej znajdował się pracownik. Szkody spowodowane błędami niezawinionymi przez pracownika obciążają pracodawcę (art. 117 kp).

W niniejszej sprawie powód zarzucił pozwanemu, że zawinił – naruszył ciążyące na nim obowiązki pracownicze w zakresie otwierania wszystkich drzwi autobusu oraz w zakresie kulturalnej obsługi pasażera.

W powołanym powyżej przepisie art. 114 i nast. k.p. ustawodawca określił zasady odpowiedzialności pracownika za szkodę wyrządzoną pracodawcy w skutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych. Odpowiedzialność ta została oparta na zasadzie winy, a jej zakres został uzależniony od jej rodzaju i stopnia. Dlatego też zasadnicze znaczenie ma rozróżnienie winy nieumyślnej. Ponoszenie przez pracownika odpowiedzialności materialnej na podstawie wymienionych przepisów zachodzi wówczas, gdy pracodawca udowodni okoliczności uzasadniające tę odpowiedzialność. Przesłankami odpowiedzialności materialnej pracownika są: naruszenie obowiązków pracowniczych przez pracownika (ich niewykonanie lub nienależyte wykonanie), tj. bezprawność, wina pracownika, powstanie rzeczywistej straty (szkody) po stronie pracodawcy oraz normalny związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem przez pracownika obowiązku a powstałą szkodą. Wszystkie wymienione przesłanki muszą zaistnieć łącznie, stwierdzenie braku choćby jednej z nich wyłącza odpowiedzialność pracownika.

Odnosnie pierwszej z przesłanek, tj. bezprawności, zauważyć należy, iż zachowanie pracownika uznaje się za bezprawne, gdy pracownik narusza jakikolwiek obowiązek wypływający z umowy o pracę lub też innego aktu kreującego stosunek pracy, przepisów prawa pracy, zarządzeń, poleceń przełożonych, a nawet ze wskazań wiedzy i metod wykonywania pracy (technologii), czy wreszcie z zasad współżycia społecznego. Czasami do sfery obowiązków pracowniczych należy zaliczyć wymogi ustanowione normami spoza prawa pracy, np. do obowiązków pracownika na stanowisku kierowcy należy przestrzeganie przepisów i zasad ruchu drogowego (zob. Komentarz do art. 114 kodeksu pracy (Dz. U. 98.21.94), (w:) U. Jackowiak (red.), M. Piankowski, J. Stelina, W. Uziak, A. Wypych-Żywicka, M. Zieleniecki, Kodeks pracy komentarz, Fundacja Gospodarcza, 2004, wyd. IV).

Obiektywnej bezprawności zachowania pracownika musi towarzyszyć element subiektywny, tj. wina. Jak już wyżej wskazano, kodeks pracy nie definiuje pojęcia winy, w związku z czym odpowiednie zastosowanie mają tutaj rozważania dotyczące odpowiedzialności prawnej cywilnej. W teorii prawa cywilnego wyróżnia się dwa rodzaje winy: winę umyślną i winę nieumyślną. Wina nieumyślna może polegać na lekkomyślności lub na niedbalstwie. Z lekkomyślnością mamy do czynienia w sytuacji, gdy pracownik bezpodstawnie przypuszcza, że uniknie wyrządzenia szkody, natomiast z niedbalstwem, gdy pracownik nie przewiduje wyrządzenia szkody mimo, że mógł i powinien przewidzieć możliwość jej wyrządzenia. Ocena bezpodstawności przypuszczenia co do uniknięcia wyrządzenia szkody oraz możliwości przewidzenia jej wyrządzenia jest dokonywana z uwzględnieniem indywidualnych cech pracownika. Obejmuje to w szczególności poziom jego wykształcenia, doświadczenia zawodowego, rozwoju umysłowego lub wieku. Zachowanie pracownika uznaje się za zawinione wówczas, gdy można mu postawić zarzut, że biorąc pod uwagę jego cechy indywidualne mógł w konkretnych okolicznościach, w których wykonywał pracę uniknąć wyrządzenia szkody (tak: J. K., M. E., Komentarz LEX/El. 2011, Komentarz bieżący do art.114 kp.).

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w przedmiotowej sprawie wykazało, iż pozwany S. N. naruszył obowiązki, jakie spoczywały na nim, jako pracownikowi powodowej Spółki. Był obowiązany bowiem do otwierania wszystkich drzwi w autobusie oraz do kulturalnej obsługi i zachowania względem pasażera. W takim zakresie w dniu 22.05.2015 roku pozwany uchybił swym obowiązkom. Podczas przesłuchania w charakterze strony w dniu 12 maja 2016 roku pozwany przyznał jednak, że nie poinformował wówczas pasażera o awarii drzwi autobusu, gdyż pasażer o to nie pytał. Wskazał jedynie, że się nie otwierają i to była odpowiedź na jego zapytanie. Z powyższego wywieść należy, że już ww. okoliczności wskazują na nieuprzejme i lekceważące potraktowanie pasażera autobusu. Zasady doświadczenia życiowego oraz logiki nakazują wywieść wniosek, iż w sytuacji, gdy pasażer zapytuje o drzwi przednie, stojąc przed nimi kiedy autobus znajduje się w zatoczce przystanku, oznacza, iż pasażer ten zamierzał wyjść, czy też wejść do tego pojazdu właśnie drzwiami przednimi. Nie zapytuje się on o nie hipotetycznie. Elementarne zasady kultury zawodu (ale i dobrego zachowania) nakazują w tej sytuacji poinformować pasażera, że wystąpiła awaria tych drzwi (o ile w rzeczywistości miałyby ona miejsce), którego to faktu nie potwierdziło postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie.

Pozwany zarzucał niezasadność obciążania go kosztami, które w rzeczywistości stanowią konsekwencję problemów technicznych pojazdów, za które nie ponosi on odpowiedzialności.

Na szczególną uwagę zasługuje w tym miejscu fakt, iż przeprowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe wskazuje, że w istocie zdarzały się kłopoty z zamykaniem bądź otwieraniem ww. drzwi przednich autobusu, który kierowany był w dniu 22.05.2015 roku przez pozwanego. Z ustaleń poczynionych w tej kwestii przez Sąd wynika nadto, iż awarie te miały miejsce - co do zasady - kiedy na dworze była niska temperatura, w okresie jesienno - zimowym, natomiast kiedy było ciepło - działały. Powyższe okoliczności odnajdują swe potwierdzenie w treści zeznań świadków A. K. (1) oraz S. K. przesłuchanych podczas rozprawy w dniu 12.05.2016 roku. Świadek S. K. zeznając wskazał, że problemy z tymi drzwiami nasilały się zazwyczaj jesienią, co prawdopodobnie było powiązane z wilgotnością powietrza. Świadek A. K. (2) natomiast zeznał, że problem z drzwiami był kłopotem jesienno-zimowym, który występował do temperatury powietrza ok. +5 stopni. Podał przy tym, że kiedy było ciepło, drzwi działały poprawnie.

Zaznaczyć należy przy tym, że z przeprowadzonego w niniejszej sprawie dowodu z zapisu na płycie DVD nagrania z monitoringu wynika, że w dniu zdarzenia, tj. 22.05.2015 roku było słonecznie i ciepło. Powyższe wywieść należy z faktu, iż zapis przedstawia kierowcę prowadzącego w okularach przeciwsłonecznych pomimo tak wczesnej pory dnia, ale też z okryć wierzchnich pasażerów tego autobusu oraz kierowcy. Na odtworzonym przez Sąd obrazie widoczna jest również zielona trawa przy miejskich skwerkach czy też przy poboczu drogi.

Po wtóre, odnosząc się w tym miejscu do podnoszonego przez pozwanego faktu, iż w dniu 25.05.2015 roku pierwszych drzwi autobusu nie otworzył, albowiem występowały z nimi problemy techniczne wskazać należy, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie wskazuje jednakże, iż tego dnia pozwany otwierał jednak te drzwi i nie było wówczas usterek w ich działaniu.

Nadto, z zapisów zawartych na ww. płycie DVD wynika, że kierowca (pozwany) zdecydowanie nie był uprzejmy dla pasażera. Odniósł się do niego jedynie lekceważąco, nie informując w żadnym zakresie o przyczynie zaniechania otwarcia drzwi. Fakt braku podania takiej informacji potwierdził sam pozwany, wskazując, że pasażer o to wprost nie zapytał.

Zważyć należy również, iż Sąd dał wiarę zeznaniom ww. świadków, w zakresie w jakim korespondują one ze zgromadzonym materiałem dowodowym, któremu Sąd przyznał walor wiarygodności. Świadkowie zdecydowanie potwierdzili bowiem, że w istocie występowały problemy z drzwiami w przedmiotowym autobusie, kierowanym w dniu 22.05.2015 roku przez pozwanego, jedynie w okresie jesienno-zimowym. Nadto, pozostałe dowody, tj. z dokumentów oraz z zapisu na płycie DVD, Sąd uznał za wiarygodne. Zostały sporządzone w określonej przepisami formie, przez upoważnione do tego osoby. Żadna ze stron postępowania skutecznie nie zakwestionowała tychże.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego jedynie w takim zakresie w jakim korespondowały z zeznaniami świadków. Sąd nie dał im wiary co do wystąpienia awarii przednich drzwi autobusu albowiem były one sprzeczne z zapisem nagrania przebiegu jazdy na płycie DVD.

Kolejną przesłankę odpowiedzialności stanowi zaistnienie szkody po stronie pracodawcy. Kodeks pracy nie zawiera definicji szkody. Powszechnie przyjmuje się jednak, że szkodę stanowi uszczerbek w mieniu pracodawcy, przejawiający się w różnicy między aktualną wartością majątku a wartością, jaką posiadałby ten majątek gdyby zdarzenie nie nastąpiło (zob. Komentarz do art. 114 kodeksu pracy, (w:) U. Jackowiak (red.), M. Piankowski, J. Stelina, W. Uziak, A. Wypych-Żywicka, M. Zieleniecki, Kodeks pracy komentarz, Fundacja Gospodarcza, 2004, wyd. IV).

W przedmiotowej sprawie powód poniósł koszty kary umownej w wysokości 29,60 zł oraz 44,40 zł, tj. łącznie: 74,00 zł, co wykazał stosownymi dokumentami. Jego majątek został więc uszczuplony.

W ocenie Sądu również ostatnia z przesłanek, tj. istnienie bezpośredniego związku przyczynowego między wystąpieniem szkody a działaniem pozwanego została przez powoda należycie wykazana. W niniejszej sprawie oczywistym jest, że gdyby pozwany postępował zgodnie z zasadami kultury zawodu, ale też regułami obowiązującymi u powoda i dopełniał obowiązków wskazanych w karcie funkcyjnej (kulturalna i bezpieczna obsługa pasażerów; otwieranie wszystkich drzwi autobusu) nie doszłoby do powstania szkody. W ocenie Sądu, całkowicie niezasadne są twierdzenia pozwanego, iż forma zwrotów kierowana do pasażera w przedmiotowym zdarzeniu była konsekwencją młodego wieku tego pasażera. Pozwany podnosił, że w takim samym wieku jest jego syn i stąd użył takich zwrotów. Podkreślić należy w tym miejscu, iż powyższe (wiek pasażera) w żaden sposób nie stanowi okoliczności uzasadniającej lekceważące czy nietaktowne zachowanie kierowcy autobusu względem pasażera. Wymóg kulturalnego i uprzejmego traktowania pasażerów stanowi kardynalną zasadę kultury zawodu, a także podstawowy obowiązek pracownika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.. Z daleko posuniętą pewnością, stwierdzić należy, że gdyby pozwany uprzejmie przekazał pasażerowi stosowną informację w zakresie przyczyn nieotwarcia drzwi (o ile takowe istniałyby), wówczas również ten skargi nie złożyłby. Tym samym niewątpliwie jest istnienie związku między zachowaniem pozwanego a powstałą szkodą w mieniu pracodawcy. Zgodnie z zawartymi uprzednio umowami, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. obowiązana była uścić

swemu kontrahentowi karę wynikającą z treści umowy powierzenia nr (...) w związku z ujawnionym zachowaniem się S. N. podczas wykonywania przez niego obowiązków pracowniczych.

Zgodnie z treścią art. 119 k.p. odszkodowanie ustala się w wysokości wyrządzonej szkody, jednak nie może ono przewyższać kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w dniu wyrządzenia szkody. Wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu wyrządzonej szkody oznaczona na kwotę 74,00 zł, w sposób oczywisty nie przewyższa zatem tej maksymalnej granicy, na jaką wskazuje powołany przepis.

Konkludując, Sąd ustalił, że zaniechania zarzucone pracownikowi S. N. wystąpiły jednak – jak wyżej wskazano - z wyłącznej winy pracownika.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uwzględnił powództwo zasądając od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę w wysokości 74,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25.07.2015r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na uwzględnienie powództwa, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w wysokości łącznej 107 zł, w tym 30 zł z tytułu uiszczonej przez powoda opłaty sądowej od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł stosownie do § 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sędzia Sądu Rejonowego